

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 230.248 van 19 februari 2015
in de zaak A. 213.580/IX-8464**

In zake: Jan SNELLINX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Stijn Van Lancker
kantoor houdend te 9030 Gent
Deinsesteenweg 114
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de CVBA VLAAMSE MAATSCHAPPIJ VOOR WATER-
VOORZIENING
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Wim Mertens
kantoor houdend te 3580 Beringen
Scheigoorstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij:

Bart VANVINCKENROYE
die woonplaats kiest bij
de ACOD
gevestigd te 1000 Brussel
Fontainasplein 9-11

I. Voorwerp van het verzoekschrift

1. Het verzoekschrift, ingediend op 3 september 2014, strekt tot de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de raad van bestuur van de cvba Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening van 4 juli 2014 waarbij Bart Vanvinckenroye wordt bevorderd tot de graad van werkmeester met de functie van werkmeester-toezichter bij de provinciale directie Limburg en met standplaats te Bilzen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Met een verzoekschrift van 6 oktober 2014 heeft Bart Vanvinckenroye gevraagd om in het geding te mogen tussenkomen.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld met toepassing van arikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ en artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’.

Met toepassing van artikel 90, § 1, vierde lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, is de zaak verwezen naar een kamer met drie leden.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 januari 2015.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Stijn Van Lancker, die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Joris Gebruers, die *loco* advocaat Wim Mertens verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Evelien Callebaut, die *loco* advocaat Ingrid Martens verschijnt voor verzoeker tot tussenkomst, zijn gehoord.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven, wat de vordering tot schorsing betreft.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker en Bart Vanvinckenroye zijn beiden ambtenaar bij de cvba Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening (hierna: de VMW).

3.2. Met een e-mailbericht van 9 december 2011 stelt de directeur Personeel en Organisatie van de VMW de personeelsleden ervan in kennis dat twee betrekkingen van werkmeester-toezichter bij de provinciale directie Limburg, met standplaats te Bilzen, vacant worden verklaard. Voor nadere informatie over deze betrekkingen, waaronder de toepasselijke functiebeschrijving, wordt verwezen naar het intranet.

De functiebeschrijving van werkmeester-toezichter vermeldt als competenties: vaktechnische competenties, kerncompetenties en persoonsgebonden competenties. Als kerncompetenties worden opgesomd:

- resultaatgericht
- klantgericht
- betrouwbaar ‘consequent en correct handelen’
- voortdurend verbeteren

3.3. Op 26 december 2011 stelt verzoeker zich kandidaat voor “de vacature van werkmeester toezichter met als standplaats SDC Bilzen”.

3.4. Op 6 maart 2012 onderzoekt de directieraad van de VMW de vijf ontvangen kandidaturen. Hij houdt daarbij rekening met de kandidaatstelling, het advies van de hiërarchische chef van de kandidaten, een beschrijvend evaluatieverslag en een rapport over een psychotechnisch onderzoek door hr-dienstverlener Ascento. Bart Vanvinckenroye en E. F. worden “zeer geschikt” bevonden. Ver-

zoeker wordt een “geschikte kandidaat” genoemd. De twee andere kandidaten beantwoorden volgens de directieraad niet voldoende aan de gestelde profielvereisten.

De directieraad rangschikt vervolgens de geschikte kandidaten met het oog op “de invulling van de functie”. Bart Vanvinckenroye wordt als eerste kandidaat gerangschikt, verzoeker als derde kandidaat.

3.5. Met een brief van 9 maart 2012 deelt de directeur Personeel en Organisatie aan verzoeker het advies van de directieraad mee, evenals het advies van zijn hiërarchische chef over zijn kandidatuur en het rapport van Ascento over het door hem ondergane psychotechnische onderzoek.

3.6. Met een e-mailbericht van 23 maart 2012 dient verzoeker bezwaar in tegen de door de directieraad voorgestelde rangschikking. Hij vraagt ook om door de directieraad te worden gehoord. Hij wijst erop dat Bart Vanvinckenroye, die als eerste kandidaat is gerangschikt, een jaar geleden een sanctie heeft opgelopen wegens het zich onrechtmatig toe-eigenen van materialen van de VMW, waardoor hij voorlopig niet in aanmerking zou mogen komen voor de beoogde bevordering.

3.7. Op 29 maart 2012 wordt verzoeker door de directieraad gehoord. Verzoeker stelt dat zijn bezwaar gebaseerd is op het feit dat Bart Vanvinckenroye een jaar geleden werd betrappt op feiten van diefstal binnen de VMW en dat hij nu wordt voorgesteld als geschikte kandidaat voor een bevordering tot werkmeester-toezichter, terwijl hij in zijn functie te maken zal hebben met aannemers die door de VMW moeten worden betaald. Volgens verzoeker zou een bevordering van Bart Vanvinckenroye tot werkmeester-toezichter, een half jaar na deze feiten van diefstal, niet mogelijk mogen zijn. Hij verwijst hiervoor naar het integriteitsbeleid van de VMW, alsook naar de lessen die in dat kader worden gegeven en waarin een voorbeeld met betrekking tot het meenemen van kasseien van de VMW wordt aangehaald.

Diezelfde dag nog brengt de directieraad een “aanvullend advies” uit. Hij bevestigt zijn advies van 6 maart 2012, zodat de oorspronkelijke rangschikking van de kandidaten behouden blijft.

Op verzoekers argument dat Bart Vanvinckenroye een tuchtstraf heeft opgelopen waardoor hij niet in aanmerking zou mogen komen voor een bevordering tot werkmeester-toezichter, antwoordt de directieraad:

“Overwegende dat artikel VIII 50 van het personeelsstatuut bepaalt dat de bevordering door verhoging in graad binnen alle niveaus wordt verleend aan de voor een bepaalde betrekking meest geschikte kandidaat waarbij deze geschiktheid wordt vastgesteld aan de hand van het profiel van de kandidaat ten aanzien van de profielvereisten en rekening houdend met de functiebeschrijving en waarbij de in aanmerking komende kandidaten onderling worden vergeleken op basis van hun functioneringsevaluatie en kandidaatstelling;

Overwegende dat de Directieraad in toepassing van hoger vermelde bepaling van het personeelsstatuut, bij de beoordeling van de kandidaturen voor een bevorderingsfunctie onderzoekt in welke mate de kandidaten beschikken over de nodige intrinsieke motivatie en over de vereiste vaktechnische en persoonsgebonden competenties voor de beoogde functie;

Overwegende dat de Directieraad bij dit onderzoek rekening houdt met de resultaten van het door het bureau Ascento uitgevoerde geschiktheidsonderzoek enerzijds en met het advies van de hiërarchische chef van de kandidaten anderzijds, en dat in beide beoordelingen duidelijk wordt aangegeven in welke mate de voor de beoogde functie vereiste motivatie en competenties aanwezig zijn bij de kandidaten;

Overwegende dat de Directieraad op basis van de resultaten van dit onderzoek, de kandidaten die in zeer goede mate beschikken over de nodige motivatie en competenties, d.i. de zeer geschikte kandidaten, onderscheidt van de kandidaten die in goede mate beschikken over de nodige motivatie en competenties, d.i. de geschikte kandidaten, en van de kandidaten die op dat ogenblik niet voldoende beschikken over de nodige motivatie en competenties;

Overwegende dat de Directieraad tijdens dit onderzoek heeft vastgesteld dat de nodige motivatie en de vereiste competenties voor de functie van werkmeester toezichter ruimschoots aanwezig zijn bij de heren Bart Vanvinckenroye en [E. F.] en voldoende aanwezig zijn bij de heer Jan Snellinx;

Overwegende dat de Directieraad bijgevolg in zijn advies van 06/03/2012 het volgende heeft gesteld:

[...]

Overwegende dat de elementen die door de heer Jan Snellinx worden vermeld in zijn bezwaarschrift en die betrokkene ook aanhaalde tijdens het verhoor door de Directieraad, enkel betrekking hebben op de beoordeling van de kandidatuur van de heer Bart Vanvinckenroye en op de rangschikking van betrokkene voor de functie van werkmeester toezichter te Bilzen, meer bepaald op het feit dat hierbij geen rekening werd gehouden met de feiten waarvoor aan

de heer Bart Vanvinckenroye ongeveer een jaar geleden een tuchtstraf werd opgelegd;

Overwegende dat de feiten waarvoor de Directieraad aan de heer Bart Vanvinckenroye op 04/01/2011 een tuchtstraf heeft opgelegd, niet ter zake zijn in het kader van de beoordeling van de huidige kandidatuur van betrokkene voor een bevordering in de functie van werkmeester toezichter;

Overwegende dat de beoordeling van de kandidatuur van de heer Bart Vanvinckenroye voor de functie van werkmeester toezichter, moet gebeuren op basis van de voor deze functie opgestelde functiebeschrijving met competentieprofiel en van de bevindingen van Ascento en van de leidinggevende van de heer Bart Vanvinckenroye, die bij de beoordeling van de competenties van betrokkene heeft rekening gehouden met de voor de VMW opgestelde integriteitscode;

Overwegende dat de heer Bart Vanvinckenroye zowel in het rapport opgesteld door Ascento als in het advies opgesteld door zijn hiërarchische chef, een zeer goede beoordeling heeft gekregen op het vlak van alle competenties, inclusief de competentie betrouwbaarheid, die vereist zijn voor de functie van werkmeester toezichter, zodat betrokkene in het advies van de Directieraad van 06/03/2012 als zeer geschikte kandidaat en als eerst gerangschikte kandidaat werd voorgesteld;

Overwegende dat de Directieraad vaststelt dat er in het door de heer Jan Snellinx ingediende bezwaarschrift geen elementen zijn aangebracht die aanleiding kunnen geven tot een wijziging van het advies gegeven op 06/03/2012 inzake de kandidatuur van de heer Jan Snellinx voor de functie van werkmeester toezichter bij het SDC West in de provinciale directie Limburg met standplaats te Bilzen.”

3.8. Op 27 april 2012 beslist de raad van bestuur van de VMW Bart Vanvinckenroye en E. F. te bevorderen tot de graad van “werkmeester U2”, met de functie van werkmeester-toezichter te Bilzen. De raad van bestuur stelt dat hij “de motivering gegeven door de directieraad omtrent de meest geschikte kandidaten volledig bijtreedt en overneemt”.

3.9. Op 3 juli 2012 stelt verzoeker bij de Raad van State een beroep tot nietigverklaring in tegen de beslissing van de raad van bestuur van 27 april 2012 waarbij Bart Vanvinckenroye wordt bevorderd tot werkmeester-toezichter.

Bij arrest nr. 226.212 van 27 januari 2014 vernietigt de Raad die beslissing. Het middel waarin verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, wordt gegrond bevonden in zoverre het doet gelden dat de

bestreden beslissing aan de tuchtsanctie die aan Bart Vanvinckenroye is opgelegd en aan de daaraan ten grondslag liggende feiten niet de aandacht heeft gegeven die ze verdienen. In het bijzonder stelt de Raad van State vast dat de directieraad “zich [ertoe heeft] beperkt te stellen dat de feiten waarvoor een tuchtstraf werd opgelegd ‘niet ter zake zijn in het kader van de beoordeling van de huidige kandidatuur’, zonder evenwel te verduidelijken – niettegenstaande dit verre van evident is – waarom de concrete feiten die aan de opgelegde tuchtstraf ten grondslag liggen zonder wezenlijke repercussie zijn op de actuele geschiktheid van [Bart Vanvinckenroye] voor de functie van werkmeester-toezichter”.

3.10. Naar aanleiding van dit vernietigingsarrest en na aanmaning door verzoeker herneemt de verwerende partij de bevorderingsprocedure op het punt waar zij meent dat deze fout is gelopen, namelijk bij de beoordeling van de kandidaten door de directieraad.

Op 5 mei 2014 brengt de directieraad een nieuw advies uit, waarbij Bart Vanvinckenroye opnieuw vóór verzoeker wordt gerangschikt.

De directieraad overweegt daarbij met betrekking tot de kandidatuur van Bart Vanvinckenroye:

“In het persoonlijk dossier van de heer Bart Vanvinckenroye bevindt zich een tuchtdossier en een tuchtuitspraak d.d. 04/01/2011 waarvoor de in het personeelsstatuut voorziene termijn voor doorhaling nog niet is verlopen.

In de tuchtuitspraak d.d. 04/01/2011 wordt vermeld dat de feiten op basis waarvan de tuchtstraf werd opgelegd, betrekking hebben op:

‘het aanvaarden van een mengeling van zand en kiezel, hem aangeboden door de heer (...), door deze op zijn thuisadres te laten afleveren en dit tijdens de diensturen door een vrachtwagen van de VMW’.

In de bij het tuchtdossier gevoegde schriftelijke verklaring, opgesteld op 28/09/2010 na ondervraging door de heer Michel Vanroy, provinciaal directeur, verklaart de heer Bart Vanvinckenroye dat hij op 27/09/2010 van de heer (...) de vraag kreeg of hij een paar honderd kilo mengeling zand en kiezel kon gebruiken, overschot van een werf waar de ploeg Gebouwen, Onderhoud en Terreinen bezig was, en dat hij aan de heer (...) heeft geantwoord dat hij dat wel altijd kon gebruiken en dat dit op de inrit mocht gekapt worden.

In deze verklaring stelt de heer Bart Vanvinckenroye tevens dat hij zich daarvoor nooit enige materialen van de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening heeft toegeëigend.”

Bij de vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten stelt de directieraad voorts onder meer:

“Aan de heer Bart Vanvinckenroye werd op 04/01/2011 een tuchtstraf opgelegd.

Het nog niet doorgehaald zijn van deze tuchtstraf vormt formeel geen beletsel voor een bevordering van de heer Bart Vanvinckenroye in de functie van werkmeester toezichter.

De Directieraad heeft uitgebreid kennis genomen van de inhoud van het tuchtdossier.

Op basis van de inhoud van het tuchtdossier stelt de Directieraad vast dat de feiten op basis waarvan de tuchtstraf werd opgelegd, niet van die aard zijn dat zij een belemmering vormen voor het opnemen door de heer Bart Vanvinckenroye van de functie van werkmeester toezichter te Bilzen, in de graad van werkmeester.

Hierbij houdt de Directieraad rekening met de feiten op zich, met de omstandigheden waarin deze feiten werden gepleegd alsook met het gegeven dat de heer Bart Vanvinckenroye niet de initiatiefnemer was bij het plegen van deze feiten. Dit laatste wordt door de Directieraad weerhouden als een verzachtende omstandigheid.

De Directieraad houdt ook rekening met de vaststelling, na nazicht van het persoonlijk dossier van de heer Bart Vanvinckenroye, dat betrokkene zich tijdens zijn loopbaan, die is gestart in 1993, steeds als een goede en betrouwbare medewerker heeft getoond.

De Directieraad stelt tevens vast dat, zelfs indien in het kader van zijn kandidatuur voor de beoogde functie van werkmeester toezichter, de beoordeling voor betrouwbaarheid bij de heer Bart Vanvinckenroye op de laagst mogelijke waarde zou gezet worden, betrokkene met zijn globaal profiel nog steeds als zeer geschikte kandidaat naar voren komt, met een beter profiel dan de heer Jan Snellinx.”

3.11. Op 26 mei 2014 dient verzoeker bezwaar in tegen de door de directieraad voorgestelde rangschikking. Hij wijst erop dat de directieraad nog steeds niet verduidelijkt waarom de opgelegde tuchtstraf geen wezenlijke repercussie heeft op de actuele geschiktheid van Bart Vanvinckenroye voor de functie van werkmeester-toezichter.

3.12. Op 12 juni 2014 wordt verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, gehoord door de directieraad.

3.13. Op 24 juni 2014 formuleert de directieraad een “aanvullend voorstel”. Hij bevestigt zijn advies van 5 mei 2014, zodat de oorspronkelijke rangschikking van de kandidaten behouden blijft.

De directieraad overweegt nu:

“Gelet op het verhoor van de heer Jan Snellinx door de Directieraad op 12/06/2014 en gelet op het van dit verhoor opgestelde verslag;

Overwegende dat de Directieraad tijdens dit verhoor mondeling repliceerde op het standpunt van de heer Jan Snellinx, en dat deze repliek een schriftelijke weerslag kent in het verslag van 12/06/2014;

Overwegende dat de Directieraad opnieuw verwijst naar de motieven in het verslag van 12/06/2014 en deze herneemt; voor de volledigheid wordt het verslag als bijlage gevoegd bij huidige beslissing;

Overwegende dat in het bezwaarschrift, ingediend op 23/05/2014 door Mr. Van Lancker, raadsman van de heer Jan Snellinx, de volgende bezwaren worden vermeld:

- de niet-doorgehaalde tuchtstraf uitgesproken tegenover de heer Bart Vanvinckenroye, vormt een negatief element dat tot uiting moet komen in de competentie betrouwbaarheid;
- het blanco-tuchtverleden van de heer Jan Snellinx moet door de Directieraad in aanmerking worden genomen en moet doorwegen in de competentie betrouwbaarheid;
- uit het advies van 05/05/2014 blijkt niet dat de Directieraad heeft rekening gehouden met het belang dat De Watergroep hecht aan het integriteitsbeleid, de deontologische code en de kerncompetenties of kernwaarden;
- in het advies van 05/05/2014 wordt door de Directieraad niet verduidelijkt waarom de (aan de heer Bart Vanvinckenroye) opgelegde tuchtstraf geen wezenlijke repercussie heeft op de actuele geschiktheid van de heer Bart Vanvinckenroye voor de functie van werkmeester toezichter;
- in het advies van 05/05/2014 door de Directieraad wordt niet aangetoond waarom de heer Bart Vanvinckenroye meer geschikt is dan de heer Jan Snellinx voor de functie van werkmeester toezichter te Bilzen;

Overwegende dat tijdens het verhoor door de Directieraad, dat plaatsvond op 12/06/2014, Mr. Van Lancker de hierboven vermelde bezwaren nader heeft toegelicht en hierbij nog aanvullend de volgende bemerking heeft medegedeeld:

- er dient een nieuw onderzoek door Ascento te worden uitgevoerd bij de kandidaten die waren betrokken in de in 2012 opgestarte procedure, waarbij Ascento in kennis wordt gesteld van de aan de heer Bart Vanvinckenroye opgelegde tuchtstraf zodat dit gegeven door Ascento kan worden meegenomen bij de beoordeling van meerdere competenties bij betrokkene;

Overwegende dat de directieraad tijdens het verhoor op 12/06/2014 aan de heer Jan Snellinx heeft toegelicht op welke wijze de beoordeling van de geschiktheid van kandidaten voor een bevorderingsfunctie en de rangschikking van de geschikt bevonden kandidaten, tot stand komt;

Overwegende dat de Directieraad rekening houdt met een externe potentieelbeoordeling, opgemaakt door Ascento na afname van een psychologisch onderzoek bij de kandidaten, en een interne potentieelbeoordeling, geformuleerd door de leidinggevende/het afdelingshoofd van elke kandidaat;

Overwegende dat in deze potentieelbeoordelingen wordt vermeld in welke mate de kandidaten beschikken over de vereiste vaktechnische en persoonsgebonden competenties, over de nodige motivatie en over nuttige ervaring voor de beoogde functie;

Overwegende dat de Directieraad op basis van de potentieelbeoordelingen van de vier betrokken kandidaten heeft vastgesteld dat het profiel van de heren Bart Vanvinckenroye en Jan Snellinx overeenstemt met het vereiste profiel voor de functie van werkmeester toezichter te Bilzen zodat zij als geschikte kandidaten worden voorgesteld;

Overwegende dat de Directieraad tevens heeft vastgesteld dat het globaal profiel van de heer Bart Vanvinckenroye het beste overeenstemt met de profielvereisten aangezien de heer Bart Vanvinckenroye meerdere beoordelingen 'goed' tot 'zeer goed' kreeg terwijl de heer Jan Snellinx meerdere beoordelingen 'voldoende' tot 'goed' kreeg;

Overwegende dat de Directieraad in zijn advies van 05/05/2014 uitgebreid heeft gemotiveerd waarom de aan de heer Bart Vanvinckenroye opgelegde tuchtstraf de aanstelling van betrokkene in de functie van werkmeester toezichter te Bilzen niet in de weg staat;

Overwegende dat de Directieraad hierbij heeft rekening gehouden met de feiten op zich, met de omstandigheden waarin deze feiten werden gepleegd en het gegeven dat de heer Bart Vanvinckenroye niet de initiatiefnemer was bij het plegen van deze feiten, alsook met het gegeven dat de heer Bart Vanvinckenroye zich tijdens zijn voorbije loopbaan van 20 jaren steeds als een goede en betrouwbare medewerker heeft getoond;

Overwegende dat de heer Jan Snellinx in het advies van 05/05/2014 de motieven kan aantreffen waarin wordt uiteengezet op welke wijze de Directieraad de eerdere tuchtstraf in de beoordeling betreft.

Overwegende dat het feit dat de heer Jan Snellinx in het verleden geen tuchtstraf heeft ontvangen een positief gegeven vormt, maar dat hierdoor niet automatisch de aan hem toegekende beoordeling wordt gewijzigd;

Overwegende dat de heer Jan Snellinx verwijst naar de deontologische code binnen de VMW en argumenteert dat de directieraad geen rekening heeft gehouden met deze code, maar dat de heer Jan Snellinx echter geen specifieke bepalingen van de deontologische code aanduidt, die zouden geschonden zijn;

Overwegende dat de deontologische code niet tot doel heeft om de reglementen te vervangen of af te schaffen, maar in eerste instantie een basisattitude, een manier van werken en een algemene houding beschrijft;

Overwegende dat de Directieraad van mening is dat de deontologische code in casu niet geschonden is door iemand, die een lichte tuchtstraf heeft

gekregen en welke straf reeds geruime tijd geleden is uitgevoerd, voor te stellen voor een functie van werkmeester toezichter;

Overwegende dat de Directieraad het oneens is met het standpunt van de raadsman van de heer Bart Vanvinckenroye dat de Raad van State heeft geoordeeld dat een toetsing dient te gebeuren aan de deontologische code aangezien de Directieraad vaststelt dat in de geciteerde passage uit het arrest van 27 januari 2014, de Raad van State een motief uit het vernietigde besluit viseert, maar niet oplegt om een toetsing aan de deontologische code door te voeren;

Overwegende dat de Directieraad in zijn advies van 05/05/2014 uitgebreid heeft gemotiveerd waarom de aan de heer Bart Vanvinckenroye opgelegde tuchtstraf de aanstelling niet in de weg staat;

Overwegende dat dezelfde motieven ook gelden in het licht van de ingeroepen deontologische code, daargelaten nog de vraag of De Watergroep wel rechtstreeks kan verwijzen naar de deontologische code om de kandidatuur van de heer Bart Vanvinckenroye uit te sluiten;

Overwegende dat het niet blijkt dat de heer Bart Vanvinckenroye sedertdien heeft gehandeld in strijd met de deontologische code;

Overwegende dat het niet nodig is om een nieuw advies op te vragen bij Ascento omdat De Watergroep, na de vernietiging door de Raad van State, zich opnieuw dient te plaatsen op het ogenblik van de gesanctioneerde onwettigheid en de gesanctioneerde onwettigheid zich in dit geval bevindt na het door Ascento verleende advies;

Overwegende dat gegevens uit het persoonlijk dossier van de kandidaten (bijvoorbeeld een opgelegde tuchtstraf) sowieso niet worden meegedeeld aan Ascento om de neutraliteit en objectiviteit van het extern advies te kunnen waarborgen;

Overwegende dat de directieraad vaststelt dat er in de door de heer Jan Snellinx medegedeelde bezwaren geen elementen zijn aangebracht die aanleiding kunnen geven tot een wijziging van het advies gegeven op 05/05/2014 inzake de kandidatuur van de heer Jan Snellinx voor de functie van werkmeester toezichter bij het SDC te Bilzen in de provinciale directie Limburg.”

3.14. Op 4 juli 2014 beslist de raad van bestuur van de VMW Bart Vanvinckenroye te bevorderen tot de graad van werkmeester met de functie van werkmeester-toezichter bij de provinciale directie Limburg en met standplaats te Bilzen. De raad van bestuur stelt dat hij “de motivering zoals opgenomen in het voorstel en het aanvullend voorstel van de directieraad, integraal overneemt”.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Tussenkoms

4. Bart Vanvinckenroye blijkt voordeel te halen uit de bestreden beslissing en heeft er belang bij dat de vordering wordt afgewezen. Bijgevolg moet zijn verzoek tot tussenkoms worden ingewilligd.

V. Kortedebattenprocedure

5. In het auditorsverslag wordt het eerste door verzoeker aangevoerde middel onderzocht en gegrond bevonden. Volgens de auditor-verslaggeefster laat dit middel de oplossing van de zaak toe met “korte debatten” zoals bedoeld in artikel 93 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State’ (het algemeen procedurereglement).

6. In dat eerste middel voert verzoeker de miskenning aan van het gezag van gewijsde van arrest nr. 226.212 van 27 januari 2014.

Verzoeker stelt in dit verband dat wordt voorbijgegaan aan de overweging van het voormelde arrest dat niet blijkt dat Ascento en de leidinggevende bij de beoordeling van de kandidatuur van de tussenkomende partij effectief rekening hebben gehouden met de opgelegde tuchtstraf en met de daaraan ten grondslag liggende feiten, laat staan met de integriteitscode. Verzoeker stelt vast dat de directieraad in zijn advies van 5 mei 2014 daaromtrent niets vermeldt en in zijn aanvullend advies van 24 juni 2014 met een loutere stijlformule de integriteitscode plots minimaliseert en deze niet geschonden acht wanneer iemand die een lichte tuchtstraf heeft gekregen welke reeds geruime tijd geleden is uitgevoerd, wordt voorgesteld voor een bevordering tot werkmeester-toezichter. Verzoeker wijst er voorts op dat de directieraad zelfs uitdrukkelijk bevestigt dat Ascento bij de beoordeling van de kandidatuur van de tussenkomende partij niet op de hoogte was van de tuchtstraf en dat deze raad ook niet aantoont dat de leidinggevende bij de beoordeling van de kandidatuur van de tussenkomende partij wel op de hoogte

was van de tuchtstraf of daarmee rekening heeft gehouden. De bestreden beslissing van de raad van bestuur, die de motivering van de directieraad integraal overneemt, miskent aldus volgens verzoeker het gezag van gewijsde van het voormelde arrest.

7. In het auditorsverslag wordt het middel gegrond bevonden, vooreerst omdat “volstrekt onduidelijk [is] uit welk concreet motief moet blijken dat de verwerende partij bij de beoordeling van de geschiktheid van de tussenkomende partij voor de functie van werkmeester-toezichter rekening heeft gehouden met ‘de feiten op zich’, ‘de omstandigheden waarin deze feiten werden gepleegd’ en het gegeven dat de tussenkomende partij niet de initiatiefnemer was bij het plegen van de feiten”, voorts omdat de verwerende partij met haar verwijzing naar “[de] verzachtende omstandigheid [van] de 20-jarige loopbaan van de tussenkomende partij waarin [zij] zich als ‘een goede en betrouwbare medewerker heeft getoond’ [...] [niet motiveert] waarom de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de tuchtstraf zonder invloed zouden zijn op de geschiktheid van de tussenkomende partij voor de functie van werkmeester-toezichter” en, ten slotte, omdat “de verwerende partij enkel de optelsom [maakt] van de door de tussenkomende partij behaalde scores voor de verschillende competenties zonder er evenwel van te doen blijken dat zij rekening heeft gehouden met de overweging in het arrest ‘dat een dergelijke tuchtstraf en dergelijke feiten het profiel van de kandidaat wezenlijk bezwaren en dienvolgens beoordelingselementen vormen waarmee door het bestuur bij het toekennen van bevordering rekening dient te worden gehouden en waarvan zorgvuldig dient te worden afgewogen of ze de bevordering niet in de weg staan””.

In het auditorsverslag wordt vervolgens besloten:

“In weerwil van wat in het arrest nr. 226.212 van 27 januari 2014 werd overwogen, meer bepaald dat de verwerende partij diende te verduidelijken waarom de concrete feiten die aan de opgelegde tuchtstraf ten grondslag liggen zonder wezenlijke repercussie zijn op de actuele geschiktheid van de tussenkomende partij voor de functie van werkmeester-toezichter, wordt in de thans bestreden beslissing, die zich aansluit bij de adviezen van de directieraad, aldus andermaal nergens uiteengezet waarom de verwerende partij meent dat iemand met een dergelijke tuchtstraf geschikt is om de functie van werkmees-

ter-toezichter uit te oefenen, en dit terwijl de competentie ‘betrouwbaarheid’ één van de vier vereiste kerncompetenties is en de betrouwbaarheid van de tussenkomende partij door de opgelegde tuchtstraf juist in vraag wordt gesteld. Dat de Raad van State in zijn arrest niet heeft geoordeeld dat Ascento en/of de leidinggevende met deze tuchtstraf rekening diende te houden, doet aan deze vaststelling niets af, nu ook de directieraad en de raad van bestuur hiermee geen rekening lijken te houden, minstens niet motiveren ‘– niettegenstaande dit verre van evident is – waarom de concrete feiten die aan de opgelegde tuchtstraf ten grondslag liggen zonder wezenlijke repercussie zijn op de actuele geschiktheid van de tussenkomende partij voor de functie van werkmeester-toezichter’.

De motivering in de thans bestreden beslissing is [...] aldus niet van aard om tegemoet te komen aan de overwegingen in het arrest nr. 226.212 van 27 januari 2014.

In die zin miskent de bestreden beslissing het gezag van gewijsde van dit arrest.”

8. De Raad van State stelt vast dat het middel, zoals het in het verzoekschrift wordt aangevoerd, het gezag van gewijsde van arrest nr. 226.212 geschonden ziet doordat de bestreden beslissing geen antwoord biedt op “de overwegingen van het vernietigingsarrest aangaande het effectief rekening houden [met de] opgelegde tuchtstraf en met de daaraan ten grondslag liggende feiten en de integriteitscode door Ascento en de leidinggevende”.

Het middel lijkt aldus ervan uit te gaan dat de in het voormelde arrest vastgestelde onwettigheid gesitueerd is bij de beoordeling van de kandidatuur van de tussenkomende partij door hr-dienstverlener Ascento en door haar leidinggevende. Ter eerbiediging van het gezag van gewijsde van het voormelde arrest lijkt – in de gedachtegang van verzoeker – de bevorderingsprocedure in het kader van het rechtsherstel na het vernietigingsarrest nr. 226.212 dan ook te moeten worden hernomen op het ogenblik van de beoordeling van de kandidatuur van de tussenkomende partij door Ascento en door de leidinggevende.

Het auditorsverslag geeft evenwel een andere lezing aan het middel en situeert de aangevoerde schending van het gezag van gewijsde van arrest nr. 226.212 op een geheel ander vlak, namelijk op het vlak van de motivering van het advies van de directieraad: die motivering zou nog steeds niet voldoen aan de overweging van het arrest dat de directieraad niet heeft verduidelijkt “– niette-

genstaande dit verre van evident is – waarom de concrete feiten die aan de opgelegde tuchtstraf te grondslag liggen zonder wezenlijke repercussie zijn op de actuele geschiktheid van de tussenkommende partij voor de functie van werkmeeester-toezichter”.

Deze verschillende lezing van het middel brengt de Raad van State ertoe de conclusie van het auditorsverslag dat de zaak met korte debatten kan worden beslecht, niet bij te vallen.

De zaak dient voor de behandeling ten gronde dan ook te worden verwezen naar de gewone rechtspleging.

VI. Onderzoek van de vordering tot schorsing

A. Schorsingsvoorwaarden

9. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

B. Spoedeisendheid

Standpunt van verzoeker

10. Verzoeker voert vooreerst aan dat hij een moreel nadeel lijdt doordat de overheid de termen van arrest nr. 226.212 van 27 januari 2014 van de Raad van State negeert, niettegenstaande het gezag daarvan, en hem een rechtmatige benoeming onthoudt. Volgens verzoeker impliceert het feit dat hij na het voormelde vernietigingsarrest van de Raad van State genoodzaakt werd een nieuw

vernietigingsberoep in te stellen teneinde een correcte uitvoering te verkrijgen van dat arrest, in redelijkheid dat hij een ernstig moreel nadeel lijdt dat niet door een nieuw vernietigingsarrest kan worden hersteld.

Voorts stelt verzoeker dat de verwerende partij de bevorderingsprocedure poogt te “trekken” opdat de tuchtstraf van de tussenkomende partij zou worden doorgehaald.

Volgens verzoeker moet hij sinds de vernietigde beslissing van 27 april 2012 zijn functie van adjunct-werkmeester uitoefenen onder het gezag van de tussenkomende partij, wordt hij genegeerd door zijn diensthoofd en wordt niet opgetreden in een conflict tussen verzoeker en de tussenkomende partij. Zijn takenpakket is op een onrechtmatige wijze gewijzigd. Hij mag na elf jaar trouwe dienst niet meer met de vrachtwagen rijden en hij krijgt geen werk meer wanneer de tussenkomende partij het werk verdeelt. De verwerende partij heeft op geen enkele manier aan rechtsherstel gedaan. Verzoeker stelt dat hij “de formele klachtenprocedure in werking [heeft gesteld] voor geweld, pesterijen en ongewenst seksueel gedrag op het werk”.

Ten slotte betoogt verzoeker dat bij de beoordeling van “het moeilijk te herstellen ernstig nadeel” ook rekening moet worden gehouden met de ernst van de onwettigheid waarvan hij het slachtoffer is. In dit geval kan volgens hem op basis van een eenvoudige analyse van de feiten eenduidig worden vastgesteld dat hij het slachtoffer is van een kennelijke onwettigheid waarvan het ondergaan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel oplevert.

Beoordeling

11. Zoals *sub* 9 hiervóór in herinnering is gebracht, kan krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing slechts worden bevolen in-

dien, onder meer, “de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring”.

In de parlementaire voorbereiding van de voormelde wettelijke bepaling is te lezen dat “[d]e spoedeisendheid zal worden vastgesteld wanneer de verzoeker het resultaat van [de] procedure [ten gronde] niet kan afwachten om zijn beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2277/1, 13).

12. Luidens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State moet het verzoekschrift “een uiteenzetting van de feiten [bevatten] die, volgens de indiener ervan, de spoedeisendheid verantwoorden die ter ondersteuning van dit verzoekschrift wordt ingeroepen”. Hetzelfde is te lezen in artikel 8, eerste lid, 4°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’.

Dit houdt in dat het aan de verzoekende partij toevalt om aan de zaak eigen, specifieke gegevens bij te brengen die *in concreto* aantonen dat de zaak spoedeisend is, gelet op de gevolgen van een – voortdurende – tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

13. De thans bestreden beslissing is in de plaats gekomen van de beslissing van de raad van bestuur van de verwerende partij van 27 april 2012 waarbij de tussenkomen partij eveneens tot werkmeester-toezichter werd bevorderd. Verzoeker heeft die inmiddels bij arrest nr. 226.212 van 27 januari 2014 vernietigde beslissing toentertijd bestreden met een annulatieberoep bij de Raad van State, maar niet met een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan.

Deze vaststelling impliceert dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij aantoont welke omstandigheden de zaak thans voor hem spoed-

eisend maken, terwijl ze dat voorheen blijkbaar niet was en de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de kwestieuze beslissing toen door hem niet als een “moeilijk te herstellen ernstig nadeel” werd ervaren.

14. Verzoeker voert aan een moreel nadeel te lijden omdat hij genoodzaakt is na de vernietiging van de beslissing van 27 april 2012 tot bevordering van de tussenkomen partij, een nieuw vernietigingsberoep in te stellen teneinde een correcte uitvoering van het vernietigingsarrest te verkrijgen.

De omstandigheid dat verzoeker meent ook tegen de nieuwe beslissing van de raad van bestuur om de tussenkomen partij te bevorderen een beroep te moeten instellen, verantwoordt evenwel op zich de spoedeisendheid van zijn vordering niet. Met de verwerende partij moet worden opgemerkt dat de enkele vaststelling dat de bestreden beslissing een herstelbeslissing is na een vroeger vernietigingsarrest, niet *ipso facto* de spoedeisendheid van de vordering tot schorsing rechtvaardigt. Daarbij moet worden vastgesteld dat verzoeker helemaal niet aannemelijk maakt dat een later tussen te komen nietigverklaring het door hem aangevoerde morele nadeel niet genoegzaam zou kunnen verhelpen.

Voor zover verzoeker laat gelden dat de bestreden beslissing hem “zijn rechtmatige benoeming onthoudt”, blijkt vooralsnog uit niets dat de verwerende partij na een schorsing van de bestreden beslissing ertoe verplicht zou zijn verzoeker tot werkmeester-toezichter te bevorderen. Verzoeker wijst alvast geen middel aan waarin hij de schending van een dergelijke rechtsplicht zou aanvoeren.

15. Volgens verzoeker “poogt verweerster de procedure zo danig lang te ‘trekken’ opdat de tuchtstraf van de heer Bart Vanvinckenroye doorgehaald zou zijn”.

Dit argument verantwoordt evenmin de spoedeisendheid van de vordering. Het mist immers feitelijke grondslag aangezien de bestreden beslissing

is genomen op een ogenblik dat de tuchtstraf nog niét is doorgehaald. Wanneer de Raad van State uitspraak zal doen over het beroep tot nietigverklaring zal hij de aangevoerde onwettigheid van de bestreden beslissing overigens moeten beoordelen op het ogenblik waarop ze is genomen. Op dat ogenblik was de kandidatuur van de tussenkomende partij bezwaard door een tuchtstraf en diende daarmee rekening te worden gehouden.

16. Verzoeker stelt dat hij onder het gezag van de tussenkomende partij zou moeten werken.

Die omstandigheid lijkt reeds aanwezig sinds de eerste, later vernietigde, bevorderingsbeslissing. Verzoeker overtuigt er niet van dat ze de zaak voor hem spoedeisend maakt, terwijl dat voorheen blijkbaar niet het geval was of toen door hem minstens niet als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel werd ervaren. Ze betreft bovendien een louter moreel nadeel, dat in beginsel geheel kan worden goedge maakt door een vernietigingsarrest. Het gegeven dat verzoeker zich thans op een aantal punten op het werk tekortgedaan voelt, wat geleid heeft tot een formele klacht in het kader van de wet van 4 augustus 1996 ‘betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk’, kan niet worden beschouwd als een rechtstreeks gevolg van de bestreden beslissing en kan dan ook de spoedeisendheid van de voorliggende vordering evenmin verantwoorden.

17. De bewering van verzoeker, ten slotte, dat hij het slachtoffer is van een kennelijke onwettigheid waarvan het ondergaan een “moeilijk te herstellen ernstig nadeel” oplevert, refereert aan de ernst van de aangevoerde middelen, maar toont op zich de spoedeisendheid van de vordering niet aan.

18. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker de spoedeisendheid van zijn vordering niet aantoont.

19. Aldus is niet voldaan aan op zijn minst één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die

cumulatief vervuld moeten zijn, wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

VII. Vordering tot schadevergoeding

20. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de “[v]erwerende partij te veroordelen tot het betalen van een schadevergoeding voorlopig begroot op 1€ provisioneel”.

Voor zover dit verzoek zou moeten worden beschouwd als een vraag tot toekenning van een schadevergoeding tot herstel zoals bedoeld in artikel 11bis van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, kan daarover in de huidige stand van de rechtspleging hoe dan ook nog geen uitspraak worden gedaan.

VIII. Kosten

21. Verzoeker vraagt de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding, “inclusief de rechtsplegingsvergoeding”.

22. De verwerende partij van haar kant begroot de rechtsplegingsvergoeding die haar “als in het gelijk gestelde partij” zou moeten worden toegerekend op 840 euro.

23. De Raad van State herinnert eraan dat de bijdrage in de betaling van de kosten, inbegrepen de rechtsplegingsvergoeding, wordt bepaald in het arrest waarin uitspraak wordt gedaan over het beroep tot nietigverklaring.

BESLISSING

1. Het verzoek van Bart Vanvinckenroye tot tussenkomst in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

2. De Raad van State heropent het debat.

3. De zaak wordt verwezen naar de gewone rechtspleging.

4. De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 19 februari 2015, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Van Haegendoren